

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy o bateriach i akumulatorach oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1.

W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. Nr 79, poz. 666, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Przepisów ustawy w zakresie osiągania wymaganych poziomów zbierania, w tym dotyczących opłaty produktowej, organizowania i finansowania zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, zawierania umowy ze zbierającym zużyte baterie i zużyte akumulatory oraz z prowadzącym zakład przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, złożenia wykazu zakładów przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, nie stosuje się do:

- 1) wprowadzającego baterie lub akumulatory, który w danym roku kalendarzowym wprowadził do obrotu baterie przenośne lub akumulatory przenośne o łącznej masie nieprzekraczającej 1 kg;
- 2) wprowadzającego baterie lub akumulatory, który w danym roku kalendarzowym wprowadził do obrotu baterie przemysłowe lub akumulatory przemysłowe, baterie samochodowe lub akumulatory samochodowe o łącznej masie nieprzekraczającej 100 kg.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie:

- 1) o ile przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, złożył marszałkowi województwa, w terminie do dnia 15 marca każdego roku:

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia postanowień dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 91/157/EWG (Dz. Urz. UE L 266 z 26.09.2006, str.1, z późn. zm.).

²⁾ Niniejsza ustawa zmienia ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym oraz ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 152, poz. 897, Nr 171, poz.1016 i Nr 178, poz. 1060 oraz z 2013 r. poz. 21.

- a) zaświadczenie lub oświadczenie o pomocy de minimis, w zakresie, o którym mowa w art. 37 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381),
- b) informacje, których zakres został określony w przepisach wydanych na podstawie art. 37 ust. 2a ustawy, o której mowa w lit a, a w przypadku przedsiębiorców, do których nie stosuje się przepisów o rachunkowości, także inne dokumenty pozwalające ocenić sytuację finansową przedsiębiorcy za okres 3 ostatnich lat obrotowych;

2) oraz pomoc ta stanowi pomoc de minimis:

- a) w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i art. 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006, str. 5), albo
- b) w rybołówstwie, w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i art. 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rybołówstwa i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 (Dz. Urz. UE L 193 z 25.07.2007, str. 6),p albo
- c) w rolnictwie, w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i art. 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej (Dz. Urz. UE L 337 z 21.12.2007, str. 35).

3. Wartość pomocy de minimis odpowiada wartości zwolnienia z opłaty produktowej, obliczanej z zastosowaniem stawki opłaty produktowej dla baterii i akumulatorów, wskazanej w przepisach wydanych na podstawie art. 40 ust. 2.

4. Zaświadczenia lub oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit a, oraz informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit b, mogą być przekazywane za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej.”;

2) w art. 6:

a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) eksport – rozumie się przez to wywóz baterii lub akumulatorów z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;”,

b) pkt 8 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) w przypadku zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory, prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, lub prowadzącego recykling zużytych baterii lub zużytych akumulatorów - marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności w zakresie zbierania, przetwarzania lub recyklingu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;”;

c) pkt 22 otrzymuje brzmienie:

„22) wprowadzający baterie lub akumulatory - przedsiębiorcę, który wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu baterii lub akumulatorów, w tym zamontowanych w sprzęcie lub pojazdach, po raz pierwszy na terytorium kraju; za wprowadzającego baterie lub akumulatory uważa się także przedsiębiorcę dokonującego importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia baterii lub akumulatorów na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej; w przypadku zlecenia wytworzenia baterii lub akumulatorów za wprowadzającego baterie lub akumulatory uważa się tego przedsiębiorcę, który zlecił wytworzenie baterii lub akumulatorów, i którego oznaczenie zostało umieszczone na bateriach lub akumulatorach;”;

3) w art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zużyte baterie i zużyte akumulatory mogą być magazynowane w zakładzie przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów nie dłużej niż przez okres roku.”;

4) w art. 15:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prowadzący recykling zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany do sporządzenia i przedłożenia sprawozdań, o których mowa w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiającego na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i zużytych akumulatorów (Dz. Urz. UE L 151 z 12.6.2012, str. 9-21), marszałkowi województwa.”;

b) dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:

„3. Marszałek województwa sporządza i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska sprawozdanie o wydajności recyklingu procesu recyklingu zużytych baterii i zużytych akumulatorów obejmujące dane zawarte w sprawozdaniach, o których mowa w ust. 2, do dnia 31 maja za poprzedni rok kalendarzowy.

4. W przypadku, gdy proces recyklingu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest prowadzony kolejno przez kilku prowadzących recykling, każdy kolejny prowadzący recykling jest obowiązany przekazać prowadzącemu recykling, w którego instalacji rozpoczął się proces recyklingu, informacje niezbędne do sporządzenia sprawozdań, o których mowa w ust. 2, nie później niż w terminie do 15 stycznia za poprzedni rok kalendarzowy.
 5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia wzór i sposób przekazania sprawozdania, o którym mowa w ust. 3, uwzględniając konieczność ułatwienia przekazywania sprawozdań przez marszałka województwa.”;
- 5) dotychczasową treść art. 18 oznacza się, jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Podmiot pośredniczący przy realizowaniu przez wprowadzającego baterie lub akumulatory obowiązków, zwany dalej „podmiotem pośredniczącym”, przed rozpoczęciem działalności jest obowiązany do uzyskania wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”;
- 6) art. 28 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 28. 1. Wprowadzający baterie lub akumulatory może realizować obowiązki, o których mowa w art. 27, art. 31, art. 32 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 2, art. 35, art. 36 ust. 1 i 4, art. 37 ust. 1 i 6 lub art. 41 ust. 3, za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego.
2. Podmiot pośredniczący jest obowiązany posiadać wdrożony system zarządzania środowiskowego zgodny z wymaganiami systemu ekozarządzania i audytu (EMAS), lub z normą ISO 14001.
 3. Odpowiedzialność za prawidłową realizację obowiązków, o których mowa w ust. 1, spoczywa na wprowadzającym baterie lub akumulatory.
 4. Realizowanie obowiązków, o których mowa w ust. 1, za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego odbywa się na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności.
 5. Wprowadzający baterie lub akumulatory oraz podmiot pośredniczący są obowiązani przechowywać umowy, o których mowa w ust. 4, przez okres 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać.”;

7) w art. 32:

a) ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zobowiązanie do składania przez zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory wprowadzającemu baterie przenośne lub akumulatory przenośne:

a) wykazu punktów zbierania prowadzonych przez danego zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory,

b) wykazu miejsc odbioru, z których odbiera zużyte baterie lub zużyte akumulatory, wraz z informacją na temat okresu trwania umowy z prowadzącym miejsce odbioru.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Usytuowanie punktów zbierania oraz miejsc odbioru, o których mowa w ust. 2, uwzględnia gęstość zaludnienia, umożliwiając użytkownikom końcowym pozbycie się zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych w łatwo dostępnym miejscu zlokalizowanym w ich najbliższej okolicy.”;

8) w art. 34:

a) ust. 1 otrzymują brzmienie:

„1. Wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do prowadzenia ewidencji obejmującej informacje o rodzaju i masie wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów.”,

b) uchyla się ust. 3,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przy ustalaniu masy wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów nie uwzględnia się masy tych baterii i akumulatorów, w tym także stanowiących przynależność albo część składową urządzenia lub dodatek do innych produktów, które zostały wyeksportowane lub były przedmiotem wewnątrzwspólnotowej dostawy dokonanej przez wprowadzającego baterie lub akumulatory lub innego przedsiębiorcę.”;

9) w art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. Wprowadzający baterie przenośne lub akumulatory przenośne sporządza sprawozdanie zawierające informacje oraz wykazy, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 lit. d tiret pierwsze i trzecie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.”;

10) w art. 37:

a) ust. 4 - 6 otrzymują brzmienie:

„4. Wprowadzający baterie lub akumulatory, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:

1) przeznaczają na publiczne kampanie edukacyjne w terminie do 1 marca następującego po roku, którego dotyczy opłata, kwotę co najmniej równą opłacie na publiczne kampanie edukacyjne lub

2) przekazuje na wyodrębniony rachunek urzędu marszałkowskiego kwotę w wysokości opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, w terminie do 15 marca następnego roku, którego dotyczy opłata.

5. Stawka opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wynosi 0,02 zł za kilogram wprowadzonych do obrotu baterii lub akumulatorów.

5a. Opłata na publiczne kampanie edukacyjne stanowi iloczyn stawki, o której mowa w ust. 5, oraz masy wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów w danym roku kalendarzowym przez wprowadzającego baterie lub akumulatory.

6. Wprowadzający baterie lub akumulatory, obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych, sporządza sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 lit c ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.”,

b) po ust. 6 dodaje się ust. 6a – 6c w brzmieniu:

„6a. Wprowadzający baterie lub akumulatory nie finansuje publicznych kampanii edukacyjnych, jeżeli wysokość środków, które jest obowiązany przeznaczyć na publiczne kampanie edukacyjne nie przekracza 10 zł w danym roku kalendarzowym.

6b. Podmiot pośredniczący, realizując obowiązek, o którym mowa w ust. 1, na podstawie umów zawartych z więcej niż jednym wprowadzającym baterie lub akumulatory, może prowadzić wspólną publiczną kampanię edukacyjną dla wszystkich wprowadzających baterie lub akumulatory, pod warunkiem, że środki przeznaczone na tę kampanię są co najmniej równe sumie środków, które ci wprowadzający baterie lub akumulatory są obowiązani przeznaczyć na publiczne kampanie edukacyjne.

6c. Do opłaty, o której mowa w ust. 4 pkt 2 stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 poz. 749 i poz. 848), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.”;

11) w art. 53:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych od użytkownika końcowego.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych udostępnianych jako przynależność albo część składowa innych urządzeń.”;

12) w art. 54:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych jest obowiązany do pobrania od kupującego niebędącego przedsiębiorcą opłaty depozytowej oraz do potwierdzenia jej pobrania, jeżeli przy sprzedaży tych baterii lub akumulatorów kupujący nie przekazał mu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, o których mowa w art. 53 ust. 1.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych udostępnianych jako przynależność albo część składowa innych urządzeń.”,

c) ust. 2 - 3 otrzymują brzmienie:

„2. Sprzedawca detaliczny, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany, w terminie 30 dni od dnia pobrania opłaty depozytowej, do przyjęcia zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz zwrotu pobranej opłaty depozytowej i potwierdzenia jej zwrotu.

3. Jeżeli zwrot pobranej opłaty depozytowej przez sprzedawcę detalicznego, o którym mowa w ust. 1, jest niemożliwy z powodu jego likwidacji, upadłości albo przerwy w wykonywanej działalności gospodarczej, wprowadzający baterie samochodowe kwasowo-ołowiowe lub akumulatory samochodowe kwasowo-ołowiowe jest obowiązany, w terminie 45 dni od dnia ich sprzedaży, do przyjęcia od kupującego, o którym mowa w ust. 1, zużytych baterii lub zużytych akumulatorów wprowadzonych przez niego do obrotu

oraz zwrotu pobranej opłaty depozytowej i potwierdzenia jej zwrotu w zorganizowanych przez niego punktach zbierania tych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.”;

13) w art. 55 otrzymuje brzmienie:

„Art. 55. Stawka opłaty depozytowej wynosi 30 zł za sztukę baterii samochodowej kwasowo-ołowiowej i akumulatora samochodowego kwasowo-ołowiowego.”;

14) w art. 56:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprzedawca detaliczny, o którym mowa w art. 54 ust. 1, przekazuje nieodebraną opłatę depozytową na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego właściwego ze względu na siedzibę sprzedawcy detalicznego, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku, w którym nastąpiło pobranie opłaty.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do opłat depozytowych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.”;

15) w art. 58 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, a w przypadku zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych – w pierwszej kolejności prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który prowadzi co najmniej sortowanie zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.”;

16) w art. 59:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do prowadzenia ewidencji obejmującej informacje o masie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, ogółem i w rozbiciu na poszczególnych wprowadzających baterie lub akumulatory, z którymi ma zawartą umowę, o której mowa w art. 32 ust. 1,

z zastrzeżeniem ust. 2, oraz ewidencji wystawianych zaświadczeń, o których mowa w art. 59a ust. 1.”,

b) ust. 3 – 5 otrzymują brzmienie:

- „3. Zbierający zużyte baterie przenośne lub zużyte akumulatory przenośne, który przekazuje zużyte baterie lub zużyte akumulatory bezpośrednio prowadzącemu zakład przetwarzania, sporządza sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 75 ust. 2 pkt 1 i 9 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.
4. Przez masę zużytych baterii i zużytych akumulatorów należy rozumieć odpowiednio masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów zebranych bezpośrednio od użytkowników końcowych, z miejsc odbioru oraz zakładów przetwarzania w rozumieniu przepisów o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym i przekazanych bezpośrednio prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.
5. Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do przechowywania ewidencji, o których mowa w ust. 1, oraz zaświadczeń, o których mowa w art. 59a ust. 1, przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dotyczy.”;

17) po art. 59 dodaje się art. 59a w brzmieniu:

- „1. Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany, w terminie do dnia 10 lutego za poprzedni rok kalendarzowy, wydać wprowadzającemu baterie lub akumulatory, z którym ma podpisaną umowę, o której mowa w art. 32 ust. 1, zaświadczenie o zebranych zużytych bateriach przenośnych i zużytych akumulatorach przenośnych zawierające następujące informacje:
 - 1) firmę, oznaczenie siedziby i adres zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory;
 - 2) firmę, oznaczenie siedziby i adres zakładu przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, do którego przekazano zużyte baterie lub zużyte akumulatory;
 - 3) numer rejestrowy prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
 - 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP) zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory;
 - 5) numer REGON zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory - jeżeli został nadany;

- 6) numer identyfikacji podatkowej (NIP) prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
 - 7) numer REGON prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów - jeżeli został nadany;
 - 8) rodzaj zebranych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
 - 9) masę zebranych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
 - 10) masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów przekazanych do zakładu przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
 - 11) numer kolejny z ewidencji wystawianych zaświadczeń o zebranych zużytych bateriach i zużytych akumulatorach.
2. Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory sporządza zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, w trzech egzemplarzach, z których pierwszy otrzymuje wprowadzający baterie lub akumulatory, drugi jest przekazywany marszałkowi województwa, a trzeci pozostaje u zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory.
 3. Łączna masa zużytych baterii i zużytych akumulatorów wskazana w zaświadczeniach, o których mowa w ust. 1, nie może być większa od masy zużytych baterii i zużytych akumulatorów zebranych przez zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory.
 4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1,
 - 2) wzór ewidencji zaświadczeń oraz jej zakres.- kierując się potrzebą ujednoczenia danych zawartych w zaświadczeniach oraz ułatwienia prowadzenia ewidencji oraz przekazywania zaświadczeń.”;

18) art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Art. 62. Decyzje związane z gospodarką odpadami, z wyłączeniem zbierania, są wydawane prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych baterii przemysłowych kwasowo-ołowiowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych kwasowo-ołowiowych, który spełnia wymagania, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 1 i w przepisach wydanych na podstawie art. 63 ust. 7.”;

19) w art. 63:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zużyte baterie samochodowe kwasowo-ołowiowe, zużyte akumulatory samochodowe kwasowo-ołowiowe, zużyte baterie przemysłowe kwasowo-ołowiowe lub zużyte akumulatory przemysłowe kwasowo-ołowiowe poddawane są przetwarzaniu, wyłącznie na terenie jednego zakładu przetwarzania prowadzącego również recykling ołowiu i jego związków oraz tworzyw sztucznych, a także prowadzącego unieszkodliwianie, z wyjątkiem składowania, odpadów niebezpiecznych powstałych w wyniku przetworzenia zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych baterii przemysłowych kwasowo-ołowiowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych kwasowo-ołowiowych.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Przetwarzanie i recykling, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz przetwarzanie i recykling zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o których mowa w ust. 2, obejmuje co najmniej usunięcie wszystkich cieczy i kwasów.”;

20) w art. 64:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) osiągniętych poziomach wydajności recyklingu;

5) wystawionych zaświadczeniach o przetworzonych zużytych bateriach lub zużytych akumulatorach.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany do przechowywania ewidencji, o której mowa w ust. 1, oraz zaświadczeń, o których mowa w ust. 64a ust. 1, przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dotyczy.”;

21) po art. 64 dodaje się art. 64a w brzmieniu:

„1. Prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany, w terminie do dnia 10 lutego za poprzedni rok kalendarzowy, wydać wprowadzającemu baterie lub akumulatory, z którym ma podpisaną umowę, o której mowa w art. 36 ust. 1, zaświadczenie o przetworzonych zużytych bateriach i zużytych akumulatorach zawierające następujące informacje:

1) numer rejestrowy prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;

- 2) firmę, oznaczenie siedziby i adres prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
- 3) firmę, oznaczenie siedziby i adres prowadzącego działalność w zakresie recyklingu;
- 4) firmę, oznaczenie siedziby i adres prowadzącego działalność w zakresie unieszkodliwiania;
- 5) numer identyfikacji podatkowej (NIP) prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
- 6) numer REGON prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów – jeżeli został nadany;
- 7) numer identyfikacji podatkowej (NIP) prowadzącego działalność w zakresie recyklingu;
- 8) numer REGON prowadzącego działalność w zakresie recyklingu – jeżeli został nadany;
- 9) numer identyfikacji podatkowej (NIP) prowadzącego działalność w zakresie unieszkodliwiania;
- 10) numer REGON prowadzącego działalność w zakresie unieszkodliwiania – jeżeli został nadany;
- 11) rodzaj przyjętych do przetworzenia zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
- 12) masę przyjętych do przetworzenia zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
- 13) rodzaj przetworzonych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
- 14) masę przetworzonych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
- 15) oznaczenie procesu recyklingu, z podaniem procesu określonego w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
- 16) oznaczenie procesu unieszkodliwiania, z podaniem procesu określonego w załączniku nr 2 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
- 17) masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów wyeksportowanych w celu poddania procesom recyklingu i unieszkodliwiania;
- 18) masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów poddanych wewnątrzspółnotowej dostawie w celu poddania procesom recyklingu, i unieszkodliwiania;
- 19) masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów przekazanych do recyklingu;

- 20) masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów przekazanych do unieszkodliwiania;
 - 21) numer kolejny z ewidencji zaświadczeń, o której mowa w art. 64 ust. 1;
 - 22) zdolności przetwórcze zakładu przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.
2. Prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów sporządza zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, w trzech egzemplarzach, z których pierwszy otrzymuje wprowadzający baterie lub akumulatory, drugi jest przekazywany marszałkowi województwa, a trzeci pozostaje u prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.
 3. Zaświadczenie może być wystawione jedynie na masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, które zostały faktycznie przetworzone i nie może przewyższać mocy przerobowych instalacji do przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.
 4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1,
 - 2) wzór ewidencji zaświadczeń, o której mowa w art. 64 ust. 1, oraz jej zakres- kierując się potrzebą ujednoczenia danych zawartych w zaświadczeniach oraz ułatwienia prowadzenia ewidencji oraz przekazywania zaświadczeń.”;

22) art. 65 ust. 1 - 2 otrzymują brzmienie:

- „Art. 65. 1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z opłaty produktowej, dodatkowej opłaty produktowej, środków przekazywanych przez wprowadzających baterie lub akumulatory, o których mowa w art. 37 ust. 4, oraz nieodebranej opłaty depozytowej.
2. Wpływy z tytułu opłat i środków, o których mowa w ust. 1, powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody budżetu samorządu województwa, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „Narodowym Funduszem.”;

23) uchyla się art. 66-68;

24) po art. 71a dodaje się art. 71b w brzmieniu:

„Art. 71b. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska co najmniej raz w roku przeprowadza kontrolę zakładu przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.”;

25) w art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, na podstawie wyników kontroli, o których mowa w ust. 1, oraz posiadanych informacji, w tym zawartych w Bazie danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami, o której mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, sporządza i przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie do dnia 15 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy, roczny raport o funkcjonowaniu gospodarki bateriami i akumulatorami oraz zużytymi bateriami i zużytymi akumulatorami, w tym informacje na temat osiągniętych poziomów zbierania oraz recyklingu.”;

26) uchyla się art. 82;

27) art. 83 otrzymuje brzmienie:

„Art. 83. Kto, wbrew przepisom art. 34, nie prowadzi lub nie przechowuje ewidencji obejmującej informacje o rodzaju i masie wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów, lub prowadzi ewidencję nierzetelnie, podlega karze grzywny.”;

28) uchyla się art. 85;

29) W art. 89 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie przyjmuje zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych od użytkownika końcowego,”;

30) w art. 90 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w terminie 30 dni od dnia pobrania opłaty depozytowej, nie przyjmuje zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych lub nie zwraca pobranej opłaty depozytowej wraz z potwierdzeniem jej zwrotu.”;

31) art. 92 otrzymuje brzmienie:

„Kto, wbrew przepisom art. 59:

- 1) nie prowadzi lub nie przechowuje ewidencji obejmującej informacje o masie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, ogółem i w rozbiu na poszczególnych wprowadzających baterie lub akumulatory, z którymi ma zawartą umowę, lub prowadzi ewidencję nierzetelnie,
- 2) nie wydaje zaświadczenia o zebranych zużytych bateriach i zużytych akumulatorach lub wydaje je nieterminowo
- podlega karze grzywny.”;

32) uchyla się art. 93;

33) art. 95 otrzymuje brzmienie:

„Art. 95. Kto, wbrew przepisom art. 64 nie wydaje zaświadczenia o przetworzonych zużytych bateriach i zużytych akumulatorach lub wydaje je nieterminowo
- podlega karze grzywny.”;

34) art. 96 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 96. 1. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w art. 74-95, następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.
2. Za wykroczenia, o których mowa w art. 74-95, odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności w zakresie gospodarki odpadami, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.”;

35) po art. 99 dodaje się art. 99a - art. 99b w brzmieniu:

„Art. 99a. Kto, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiającego na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów (Dz. Urz. UE L 151 z 12.6.2012, str. 9-21), nie przedkłada marszałkowi województwa sprawozdania o osiągniętym poziomie wydajności recyklingu lub składa je nieterminowo, podlega karze pieniężnej w wysokości od 100 zł do 1 000 zł.

Art. 99b. Podmiot pośredniczący, który nie ma wdrożonego systemu zarządzania środowiskowego, o którym mowa w art. 28 ust. 2, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł.”;

36) uchyla się art. 100;

37) po art. 100 dodaje się art. 100a - art. 100b w brzmieniu:

„Art. 100a. Kto, wbrew przepisowi art. 56 ust. 1, nie przekazuje nieodebranej opłaty depozytowej lub przekazuje ją nieterminowo na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 zł do 10 000 zł.

Art. 100b. Kto, wbrew przepisom art. 56 ust. 2, nie przedkłada marszałkowi województwa sprawozdania o wysokości pobranej opłaty depozytowej i przekazanej nieodebranej opłaty depozytowej, składa je nieterminowo lub składa sprawozdanie nierzetelne, podlega karze pieniężnej w wysokości od 100 zł do 1 000 zł.”;

38) art. 103 otrzymuje brzmienie:

„Art. 103. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 97-99, art. 99a, art. 99b, art. 100a, art. 100b, art. 101 oraz art. 102, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

2. Kary pieniężne wnosi się na odrębny rachunek bankowy właściwego wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska.

3. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 97-99, art. 99a, art. 99b, art. 100a, art. 100b, art. 101 oraz art. 102, uwzględnia się zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

4. Kary pieniężne wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.
5. W sprawach dotyczących kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują odpowiednio marszałkowi województwa oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”;

39) art. 121 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 121. 1. Do czasu utworzenia Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami, o której mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, marszałek województwa jest obowiązany do przedłożenia zbiorczego sprawozdania ze sprawozdań i wykazów, o których mowa w art. 34 ust. 2, art. 35, art. 36 ust. 4, art. 37 ust. 6, art. 41 ust. 3, art. 56 ust. 2, art. 59 ust. 3 oraz art. 64 ust. 5, Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska, w terminie do dnia 15 kwietnia roku, w którym te sprawozdania zostały przekazane.

Art. 2

W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 401 w ust. 7 dodaje się pkt 11c w brzmieniu:

„11c) wpływy z opłat i środków, o których mowa w art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. Nr 79, poz. 666, z późn. zm.);”;

2) w art. 401 w ust. 7 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) wpływy z kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 97-99, art. 99a, art. 99b, art. 100a, art. 100b, art. 101 oraz art. 102 ustawy z

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1446 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106 i Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804, Nr 152, poz. 1018 i 1019, Nr 182, poz. 1228, Nr 229, poz. 1498 i Nr 249, poz. 1657, z 2011 r. Nr 32, poz. 159, Nr 63, poz. 322, Nr 94, poz. 551, Nr 99, poz. 569, Nr 122, poz. 695, Nr 152, poz. 897, Nr 178, poz. 1060 i Nr 224, poz. 1341, z 2012 r. poz. 460, 951, 1342 i 1513 oraz z 2013 r. poz. 21, 139 i 165.

dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. Nr 79, poz. 666, z późn. zm.);”;

3) w art. 402 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w art. 97-99, art. 99a, art. 99b, art. 100a, art. 100b, art. 101 oraz art. 102 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach, wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po upływie każdego kwartału.”

Art. 3

W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. Nr 180, poz. 1495, z późn. zm.⁶⁾) art. 58 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedmiotem działania organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest działalność związana z organizowaniem, zarządzaniem lub prowadzeniem przedsięwzięć związanych ze zbieraniem, przetwarzaniem, recyklingiem i innymi niż recykling procesami odzysku oraz unieszkodliwianiem zużytego sprzętu, w tym publiczne kampanie edukacyjne.”

Art. 4

W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 50 w ust. 1 w pkt 4 dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) podmiotów pośredniczących;”;

2) w art. 52 w ust. 1 w pkt 7 dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) podmiotu pośredniczącego:

- wykaz wprowadzających baterie lub akumulatory, z którymi podmiot pośredniczący zawarł umowę, o której mowa w art. 28 ust. 4 tej ustawy, zawierający firmy przedsiębiorców oraz oznaczenia ich siedzib i numery rejestrowe,
- informację o wdrożonym systemie zarządzania środowiskowego:
 - z podaniem uzyskanego numeru w rejestrze EMAS, o którym mowa w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ek zarządzenia i audytu (EMAS) (Dz. U. Nr 178, poz. 1060), albo
 - z załączeniem uwierzytelnionej kopii certyfikatu zgodności z normą ISO 14001;”;

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1464, z 2009 r. Nr 79, poz. 666 i Nr 215, poz. 1664, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 106, poz. 622, Nr 152, poz. 897 i Nr 171, poz. 1016 oraz z 2013 r. poz. 21.

- 3) w art. 53 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Przedsiębiorca zagraniczny, będący wprowadzającym baterie lub akumulatory w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach, składa wnioski o wpis do rejestru:
- 1) za pośrednictwem osoby upoważnionej do jego reprezentowania, zgodnie z art. 87 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, do marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę oddziału – jeżeli ustanowił oddział w Polsce;
 - 2) za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego, o którym mowa w art. 28 tej ustawy, wpisanego do rejestru, do marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę podmiotu pośredniczącego – jeżeli nie ustanowił oddziału w Polsce.”;
- 4) w art. 60 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Przepisy art. 53 ust. 1, 3, 3a i 4 stosuje się odpowiednio.”;
- 5) w art. 73 w ust. 2 w pkt 6:
- a) lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) informacje o rodzaju i masie wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów,”
 - b) lit. c otrzymuje brzmienie:
„c) informacje o wysokości środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz o sposobie wykorzystania tych środków,”
 - c) w lit. d dodaje się tiret trzecie w brzmieniu:
„- wykaz punktów zbierania zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych prowadzonych przez zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory, z którym wprowadzający baterie lub akumulatory zawarł umowę, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach oraz wykaz miejsc odbioru, z których ten zbierający odbiera zużyte baterie przenośne lub zużyte akumulatory przenośne.”;
- 6) w art. 75 w ust. 2 w pkt 10 dodaje się lit. d w brzmieniu:
„d) osiągniętych poziomach wydajności recyklingu.”;
- 7) w art. 79 w ust. 2 w pkt 4 lit. d otrzymuje brzmienie:
„d) zbierania, recyklingu i wydajności recyklingu zużytych baterii i zużytych akumulatorów;”;

Art. 5

1. Do czasu utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach podmiot pośredniczący może działać bez wpisu do rejestru.

2. Podmiot pośredniczący realizujący obowiązki w imieniu wprowadzającego baterie lub akumulatory, jest obowiązany dostosować się do art. 28 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w terminie dwunastu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6

1. Za lata 2013 i 2014 wprowadzający baterie lub akumulatory może realizować obowiązki w zakresie składania sprawozdań, o których mowa w art. 237 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego, o którym mowa w art. 28 ustawy zmienianej w art. 1.
2. Wprowadzający baterie lub akumulatory za lata 2013 i 2014 składa sprawozdania na zasadach określonych w art. 237 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.
3. Sprawozdania za lata 2013 – 2014 sporządzane na podstawie art. 59 ust. 3 niniejszej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach składa wyłącznie zbierający zużyte baterie przenośne lub zużyte akumulatory przenośne, który przekazuje zużyte baterie lub zużyte akumulatory bezpośrednio prowadzącemu zakład przetwarzania.
4. Do sprawozdania za rok 2014 sporządzanego na podstawie art. 64 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów dołącza informację o osiągniętych poziomach wydajności recyklingu.

Art. 7

1. Sprzedawca detaliczny baterii przemysłowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów przemysłowych kwasowo-ołowiowych, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pobrał od kupującego opłatę depozytową, jest obowiązany do jej zwrotu zgodnie z art. 54 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, do potwierdzenia pobrania i zwrotu opłaty depozytowej, przechowywania dokumentu potwierdzającego pobranie opłaty depozytowej i dokumentu potwierdzającego zwrot opłaty depozytowej, przekazywania nieodebranej opłaty depozytowej oraz sporządzania sprawozdania o wysokości pobranej opłaty depozytowej i przekazanej nieodebranej opłaty depozytowej, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 8

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 63 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 63 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 9

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 4, pkt 20 lit. a, pkt 23 w części dotyczącej art. 66, pkt 24, pkt 35 w części dotyczącej art. 99a, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.;
- 2) art. 1 pkt 23 w części dotyczącej art. 67 i 68, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.;
- 3) art. 1 pkt 8 lit. b, pkt 9, art. 4, które wchodzi w życie z dniem utworzenia BDO, w tym rejestrze, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Uzasadnienie

Głównym celem zmiany ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. Nr 79, poz. 666, z późn. zm.) jest uszczelnienie systemu gospodarowania zużytymi bateriami i zużytymi akumulatorami oraz doprecyzowanie przepisów ustawy w celu uzyskania pełnej zgodności z przepisami dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 91/157/EWG (Dz. Urz. UE L 266 z 26 września 2006 r., str. 1, z późn. zm.). Ponadto, w związku z przyjęciem rozporządzenia Komisji (UE) Nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiającego na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów (Dz. Urz. UE L 151 z 12.6.2012, str. 9-21) niezbędne jest wprowadzenie przepisów uzupełniających i ułatwiających stosowanie tych przepisów.

Przepisy ustawy o bateriach i akumulatorach stosuje się do wszystkich baterii i akumulatorów produkowanych i wprowadzanych do obrotu, niezależnie od ich kształtu, pojemności, masy, składu materiałowego, sposobu użycia oraz niezależnie od tego, czy stanowią przynależność albo część składową urządzenia lub dodatek do innych produktów. Ze względu jednak na fakt, że istnieją przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu niewielkie ilości baterii i akumulatorów np. przy okazji wprowadzania sprzętu elektrycznego i elektronicznego, czy samochodów, dla których wypełnianie wszystkich obowiązków np. związanych z zorganizowaniem zbierania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, czy osiągnięcie poziomów zbierania jest nieproporcjonalnym obciążeniem w stosunku do efektu środowiskowego zdecydowano się wprowadzić zwolnienie dla tych wprowadzających z realizacji części obowiązków. Zwolnienie tych wprowadzających z pewnych obowiązków znajduje podstawę w motywie 19 do dyrektywy 2006/66/WE.

W przypadku baterii i akumulatorów przenośnych zwolnienie dotyczyć będzie przedsiębiorców, którzy wprowadzają do obrotu do 1 kg baterii i akumulatorów przenośnych, a w przypadku wprowadzających baterie i akumulatory samochodowe lub baterie i akumulatory przemysłowe zwolnienie dotyczyć będzie tych, którzy wprowadzają do obrotu do 100 kg rocznie.

Zgodnie z danymi o ilości wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów za rok 2010 wyłączenie będzie dotyczyć poniżej 1% wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów.

Warto zwrócić uwagę, że zaproponowany art. 4a ust. 1 zwalnia ww. wprowadzających również z organizowania i finansowania unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów. Zdecydowano się na to zwolnienie z powodu obowiązującego w ustawie o bateriach i akumulatorach art. 27 ust. 1, którego brzmienie jest następujące: *"Art. 27. 1. Wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania zbierania,*

przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów oraz właściwego gospodarowania zużytymi bateriami i zużytymi akumulatorami." Powyższy przepis stanowi zastrzeżenie wymagań w stosunku do dyrektywy 2006/66/WE, która nie zobowiązuje, aby producenci ponosili koszty wynikające z unieszkodliwiania zużytych baterii i akumulatorów. Dyrektywa 2006/66/WE w art. 16 ust. 1 zobowiązuje jedynie do finansowania zbierania, przetwarzania i recyklingu zużytych baterii i akumulatorów, dając jednocześnie możliwość zwolnienia z tego obowiązku małych producentów w art. 18 ust. 1. Ze względu na fakt, że art. 27 ust. 1 zapewnia właściwe postępowanie ze zużytymi bateriami i akumulatorami uznaje się, że powinien on pozostać w obowiązującym brzmieniu. Mając jednak na uwadze małych producentów uznano za stosowne wprowadzenie dla nich zwolnienia również z organizowania i finansowania unieszkodliwiania. Jednocześnie proponuje się pozostawienie dla omawianych wprowadzających baterie lub akumulatory obowiązku wpisu do rejestru, obowiązku składania sprawozdań o masie wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów, celem pozyskania informacji w tym zakresie. Rozwiązanie polegające na zwolnieniu z niektórych obowiązków wprowadzających baterie lub akumulatory przenośne, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu baterie przenośne i akumulatory przenośne o łącznej masie nieprzekraczającej 1 kg, oraz do wprowadzających baterie przemysłowe, akumulatory przemysłowe lub baterie samochodowe, akumulatory samochodowe o łącznej masie nieprzekraczającej 100 kg ułatwi tym przedsiębiorcom prowadzenie działalności gospodarczej niewpływając jednocześnie na osiągnięte przez Polskę poziomy zbierania czy recyklingu wymaganego dyrektywą 2006/66/WE.

Nowododawany ustęp 2 art. 4a wskazuje, że ww. zwolnienie przedsiębiorców ma zastosowanie o ile przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, złożył marszałkowi województwa, w terminie do dnia 15 marca każdego roku:

- a) zaświadczenie lub oświadczenie o pomocy de minimis, w zakresie, o którym mowa w art. 37 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381);
- b) informacje, których zakres został określony w przepisach wydanych na podstawie art. 37 ust. 2a ustawy, o której mowa w lit a, a w przypadku przedsiębiorców, do których nie stosuje się przepisów o rachunkowości, także inne dokumenty pozwalające ocenić sytuację finansową przedsiębiorcy za okres 3 ostatnich lat obrotowych.

Jednocześnie projektowana ustawa wskazuje, że przedmiotowe zwolnienie przedsiębiorców stanowi pomoc de minimis:

1) w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis albo

2) w rybołówstwie, w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rybołówstwa i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 albo

3) w rolnictwie, w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej.

Wartość pomocy de minimis będzie odpowiadać wartości zwolnienia z opłaty produktowej, obliczanej z zastosowaniem stawki opłaty produktowej określonej w akcie wykonawczym wydanym na podstawie art. 40 ust. 2 przedmiotowej ustawy.

W związku z powyższym warto zwrócić uwagę, że brzmienie zawarte w art. 4a ust. 2 wskazuje, iż wprowadzający niewielkie ilości baterii i akumulatorów mogą zdecydować, czy chcą zostać objęci zwolnieniem określonym w art. 4a ust.1.

W art. 6 uzupełniono definicję „wprowadzającego baterie i akumulatory”. Należy zauważyć, że zgodnie z dokumentem „Questions and answers on the batteries directive (2006/66/EC)”, który przygotowany został przez Komisję Europejską i który zawiera wytyczne, jak należy interpretować niektóre zapisy dyrektywy 2006/66/WE, przez wprowadzającego baterie lub akumulatory rozumie się także przedsiębiorcę, który umieszcza swoje oznakowanie na bateriach i akumulatorach. Wobec czego, dla ujednolicenia stosowania definicji, jak i jasności stosowania przepisów uzupełniono definicję o wskazanie, że w przypadku zlecenia wytworzenia baterii lub akumulatorów za wprowadzającego baterie lub akumulatory uważa się tego przedsiębiorcę, który zlecił wytworzenie baterii lub akumulatorów, i którego oznaczenie zostało umieszczone na bateriach lub akumulatorach.

Ponadto wprowadzono w art. 18 pojęcie podmiotu pośredniczącego celem uszczelnienia wykonania obowiązków realizowanych przez te podmioty. Wskazano, że podmiotem tym jest podmiot pośredniczący przy realizowaniu przez wprowadzającego baterie lub akumulatory obowiązków wynikających z przepisów ustawy o bateriach i akumulatorach.

Dotychczasowa treść przepisu art. 14 ust. 3 powoduje problemy interpretacyjne. Wymóg dotyczący magazynowania nie dłużej niż przez okres roku łącznie przez wszystkich kolejnych posiadaczy tych odpadów jest trudny do realizacji i kontroli, chociażby w przypadku miejsc odbioru, w których użytkownicy końcowi mogą zostawić zużyte baterie i akumulatory przenośne. Prowadzący miejsce odbioru, zgodnie z art. 52 pkt 4, jest zwolniony z obowiązku prowadzenia ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów w postaci zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, o której mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21). Nie ma zatem możliwości skontrolowania, jak długo zużyte baterie i akumulatory były magazynowane w miejscu odbioru. Wobec powyższego zdecydowano się na ograniczenie zakresu zastosowania tego przepisu tylko do magazynowania zużytych baterii i zużytych akumulatorów w zakładzie przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów. Przepis ten stanowić będzie *lex specialis* do przepisów art. 25 ustawy o odpadach, który wskazuje, że odpady, z wyjątkiem przeznaczonych do składowania, mogą być magazynowane, jeżeli konieczność magazynowania wynika z procesów technologicznych lub organizacyjnych i nie przekracza terminów uzasadnionych zastosowaniem tych procesów, nie dłużej jednak niż przez okres 3 lat. Jednak w przypadku przetwarzania zużytych baterii i

zużytych akumulatorów niezbędne jest wprowadzenie krótszego okresu magazynowania w przypadku przetwarzania ze względu na konieczność osiągnięcia corocznych poziomów wydajności recyklingu.

Następną kwestią podjętą w przedmiotowym projekcie są zagadnienia związane z rozporządzeniem Komisji (UE) Nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiającego na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów, które określa zarówno sposób liczenia efektywności recyklingu, formaty sprawozdań, które muszą wypełniać przedsiębiorcy prowadzący recykling zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, jak i termin przekazania sprawozdania odpowiednim organom państwowym. Ponadto rozporządzenie określa, że sprawozdanie ma przekazać ten przedsiębiorca, u którego rozpoczął się proces recyklingu. Wskazano również, że pierwsze sprawozdania będą przekazywane za 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r.

Wobec powyższego należało określić organ, do którego będą przekazywane sprawozdania z osiągniętego poziomu efektywności recyklingu. W art. 15 ust. 2 wskazano, że będą to marszałkowie województw. Ponadto w art. 15 ust. 3 wskazano, że marszałek województwa przekazuje dane dotyczące osiągniętych przez recyklerów poziomów recyklingu oraz poziomów wydajności recyklingu ministrowi właściwemu do spraw środowiska do dnia 31 maja. Informacje te posłużą następnie do sporządzenia informacji dla Komisji Europejskiej wynikającej z art. 12 ust. 5 Dyrektywy 2006/66/WE o osiągniętych poziomach recyklingu oraz poziomach wydajności recyklingu.

Pierwsze informacje marszałkowie prześlą do 31 maja 2015 r.

Ponadto wskazano, że w przypadku, gdy proces recyklingu zużytych baterii lub akumulatorów zachodzi w więcej niż jednej instalacji, każdy kolejny recykler jest obowiązany do przekazania prowadzącemu recykling, w którego instalacji rozpoczął się proces recyklingu informacji niezbędnych do sporządzenia przez niego sprawozdania o osiągniętych poziomach wydajności recyklingu.

Przepisy te wejdą w życie 1 stycznia 2014 r.

W związku z koniecznością wprowadzenia powyższych zmian dodano również w art. 64 ust. 1, dotyczącym niezbędnej ewidencji odpadów, prowadzonej przez prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, punkt dotyczący osiągniętych poziomów wydajności recyklingu.

Innym zagadnieniem, które wymagało kompleksowego rozwiązania jest możliwość realizacji obowiązków przez wprowadzających baterie lub akumulatory przez podmioty pośredniczące, co zostało wskazane w art. 28 ust. 1.

W art. 28 wskazano, że pomiędzy wprowadzającym baterie lub akumulatory, a podmiotem pośredniczącym uczestniczącym w realizacji obowiązków wprowadzającego baterie lub akumulatory powinna zostać zawarta umowa w formie pisemnej pod rygorem nieważności. W art. 28 ust. 5 wskazano również okres, przez

który wprowadzający, jak i podmioty pośredniczące powinny przechowywać podpisywane umowy. Przepis ten umożliwi skontrolowanie u przedsiębiorców poziomu odpowiedzialności obu stron umowy. Dodano również w art. 28 ust. 1 możliwość przejścia obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych i przedkładania sprawozdań z zorganizowanych kampanii przez osoby trzecie. Do tej pory nie było takiej formalnej możliwości w przypadku wprowadzających baterie lub akumulatory. Z kolei w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. Nr 180, poz. 1495, z późn. zm.) wprowadzający sprzęt może zlecić organizacji odzysku również obowiązki związane z edukacją ekologiczną, co pozwala na prowadzenie takich akcji na większą skalę. Zdecydowano się na wprowadzenie takiego rozwiązania również w ustawie o bateriach i akumulatorach.

Ponadto podmioty pośredniczące, jako że realizują przepisy ustawy w zakresie obowiązków wprowadzających powinny być wpisywane do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Rejestr ten stanowić będzie kontynuację rejestru, o którym mowa w ustawie o bateriach i akumulatorach. Spowodowane jest to koniecznością wprowadzenia większego nadzoru nad działalnością ww. podmiotów. Wobec powyższego dokonano niezbędnych zmian w ustawie o odpadach, wpisując do katalogu podmiotów obowiązanych do uzyskania wpisu w rejestrze również podmioty pośredniczące. Jednocześnie określono jakie dane taki podmiot będzie obowiązany wskazać we wniosku o wpis do rejestru. Adekwatnie do ww. zmian wskazano również w art. 18 ust. 2, że takie podmioty powinny złożyć wniosek o wpis do rejestru przed rozpoczęciem działalności w zakresie pośredniczenia w realizacji obowiązków wprowadzających baterie lub akumulatory. Jednocześnie dodano przepis przejściowy wskazujący, że podmiot pośredniczący do czasu utworzenia rejestru, o którym mowa w ustawie o odpadach może działać bez wpisu do rejestru. Zdecydowano się na takie rozwiązanie ze względu na fakt, że rejestr, o którym mowa w ustawie o odpadach ma powstać najpóźniej w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy, jednak nie jest znany dokładny termin jego utworzenia. Dodatkowo, wprowadzono kolejny przepis przejściowy wskazujący, że obowiązki w zakresie składania sprawozdań, o których mowa w art. 237 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach za lata 2013 i 2014 wprowadzający baterie lub akumulatory może realizować za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego.

W celu wprowadzenia nadzoru nad podmiotami, które pośredniczą w realizacji obowiązków wprowadzających baterie lub akumulatory zaproponowano aby wykonywać taką działalność mogły tylko podmioty posiadające wdrożony system zarządzania środowiskowego zgodnego wymaganiami systemu ekozarządzania i audytu (EMAS), lub z normą ISO 14001. Rozwiązanie takie pozwoli na kontrolę tych podmiotów w zakresie zgodności ich działalności z istniejącymi przepisami prawa. Przewiduje się również podwyższenie standardów wykonywanych usług przez podmioty pośredniczące.

W celu pełnej transpozycji art. 8 ust. 1 lit. a dyrektywy 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów w art. 32 dodano ust. 3, który wskazuje, że punkty zbierania oraz miejsca odbioru zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych zapewniane przez wprowadzających baterie przenośne lub akumulatory przenośne poprzez umowy ze zbierającymi zużyte baterie i akumulatory muszą uwzględniając gęstość zaludnienia umożliwiać użytkownikom końcowym pozbycie się zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych w łatwo dostępnym miejscu zlokalizowanym w ich najbliższej okolicy.

W art. 34 ust. 1 zrezygnowano z obowiązku prowadzenia przez wprowadzających baterie lub akumulatory ewidencji baterii i akumulatorów z uwzględnieniem liczby wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów. Rezygnacja z ewidencji prowadzonej w sztukach dotyczącej wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów, a pozostawienie tej ewidencji tylko w zakresie masy wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów, spowoduje znaczne uproszczenie dla wprowadzających baterie lub akumulatory. Ponadto prowadzenie ewidencji w sztukach wydaje się być niepotrzebne ponieważ wszelkie inne ewidencje np. dotyczące masy zebranych zużytych baterii i akumulatorów przenośnych, czy też masy przetworzonych zużytych baterii i akumulatorów, prowadzone są w kg. W związku z powyższym oraz ze względu na fakt, iż cała sprawozdawczość dotycząca gospodarki odpadami została zawarta w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, konieczne było dokonanie również zmian w art. 73 ww. ustawy dotyczącym rocznego sprawozdania o produktach, opakowaniach i o gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi. Poza tym uchyla się ust. 3 z art. 34, który zobowiązuje wprowadzającego baterie lub akumulatory do złożenia sprawozdania w przeciągu 14 dni od dnia trwałego zaprzestania wykonywania przez niego działalności. Zdecydowano się na uchylenie tego przepisu, ponieważ analogiczne rozwiązanie odnoszące się do szerszej grupy przedsiębiorców, w tym wprowadzających baterie lub akumulatory, jest wprowadzone w art. 76 ustawy o odpadach. Ze względu jednak na fakt, że art. 76 będzie faktycznie miał zastosowanie od dnia utworzenia rejestru, o którym mowa w ustawie o odpadach, wskazano również w niniejszej ustawie, że uchylenie art. 34 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach wejdzie życie z dniem utworzenia ww. rejestru.

W art. 37 proponuje się zmianę ust. 4-6 oraz dodanie ust. 6a-6c dotyczących ustalania wysokości opłaty na publiczne kampanie edukacyjne. Proponuje się zmianę sposobu wyliczania wysokości opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, która uiszczana jest przez wprowadzających baterie lub akumulatory. Dotychczas opłata wynosiła równowartość 0,1% przychodów z tytułu wprowadzenia do obrotu baterii i akumulatorów na terytorium kraju osiągniętych w danym roku kalendarzowym. Jednakże przy wyliczaniu wysokości tej opłaty pojawiały się problemy, np. jak należy wyliczyć przychód z tytułu wprowadzenia do obrotu baterii i akumulatorów na terytorium kraju w przypadku, gdy baterie lub akumulatory stanowią część innego produktu i nie da się dla nich wyliczyć przychodu.

Co prawda ustawa wskazuje, że w przypadku braku możliwości wysokości przychodów z tytułu wprowadzenia do obrotu baterii i akumulatorów na terytorium kraju, całkowity przychód określa się na podstawie ilości sztuk baterii i akumulatorów wprowadzonych w danym roku do obrotu na terytorium kraju przyjmując dla każdej baterii i akumulatora wysokość przychodu jako:

1) wysokość stawki opłaty produktowej,

2) średnią cenę baterii i akumulatora o takim samym składzie fizykochemicznym lub pojemności oferowanych w handlu detalicznym w kraju, dla pozostałych baterii i akumulatorów.

Jednakże rozwiązanie to także stwarzało kolejne problemy i było często kwestionowane, ponieważ stawka opłaty produktowej odnosi się do masy, a przychód do ilości sztuk baterii i akumulatorów.

Dlatego też proponuje się wprowadzenie prostszego mechanizmu wyznaczania wysokości opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, która będzie liczona od masy wprowadzonych baterii lub akumulatorów, przyjmując stawkę w wysokości 0,02 zł za kg wprowadzonych baterii lub akumulatorów.

W roku 2010 wysokość środków, które zostały przeznaczone na publiczne kampanie edukacyjne wyniosła 1 770 022,05 zł (wg raportu GIOŚ). Przyjmując stawkę w wysokości 0,02 zł/kg oraz biorąc pod uwagę masę wprowadzonych baterii lub akumulatorów w 2010 r. (94 842 058,8 kg) szacuje się, że opłata na publiczne kampanie edukacyjne wyniosłaby ok. 1 896 841,2 zł. Przewiduje się również, że jeżeli środki na publiczne kampanie edukacyjne nie przewyższają kwoty 10 zł, wprowadzający baterie lub akumulatory nie jest obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych. Jednocześnie w przypadku ww. zwolnienia nie ma konieczności uwzględniania przepisów o dopuszczalności pomocy de minimis. Zastosowanie w tym przypadku przepisów o pomocy de minimis zniweluje korzyści dla przedsiębiorców wynikające z zaproponowanego zwolnienia. Wówczas przedsiębiorcy ci będą obowiązani do przedkładania właściwemu organowi zaświadczeń o otrzymanej w okresie ostatnich 3 lat pomocy publicznej. Zarazem urzędy marszałkowskie będą zobowiązane do sprawdzenia, czy są spełnione warunki dopuszczalności pomocy de minimis oraz do przekazywania sprawozdań z udzielonej pomocy Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Tym samym należy stwierdzić, że koszty wynikające z konieczności przedłożenia przez przedsiębiorcę ww. zaświadczenia, którego opłata na publiczne kampanie edukacyjne będzie rocznie wynosić poniżej 10 zł, oraz koszty administracyjne, będą wyższe w stosunku do tych, które przedsiębiorca byłby obowiązany ponieść, gdyby zrezygnowano ze wspomnianej propozycji zwolnienia.

Ponadto proponuje się ustalić dwa terminy przekazywania środków na publiczne kampanie edukacyjne. Zdecydowano się na takie rozwiązanie w celu ułatwienia przedsiębiorcom realizowania obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 1. Podobnie, jak w dotychczasowej ustawie o bateriach i akumulatorach istnieje możliwość wykonania ww. obowiązku we własnym zakresie, bądź przekazując środki na konto urzędu marszałkowskiego. W przypadku pierwszej możliwości

wprowadzający baterie lub akumulatory finansuje kampanie edukacyjne do 1 marca następnego roku, którego dotyczy opłata. Natomiast przekazanie środków na rachunek urzędu marszałkowskiego może odbyć się do 15 marca. Warto w tym miejscu zauważyć, że jeżeli przedsiębiorca nie zdołał we własnym zakresie całkowicie wykonać omawianego obowiązku, wówczas jest możliwe przekazanie na konto urzędu marszałkowskiego środków, które pozostały do pokrycia pełnej wysokości opłaty na publiczne kampanie edukacyjne.

Powiązane z tym są zmiany w art. 65-66, w których proponowany jest inny sposób dystrybucji środków wpłaconych przez wprowadzających baterie lub akumulatory na publiczne kampanie edukacyjne, środków z nieodebranej opłaty depozytowej, opłaty produktowej i podwyższonej opłaty depozytowej.

Obecne przepisy dotyczące gospodarowania środkami przekazanymi przez przedsiębiorców są skomplikowane i powodują wiele trudności w ich realizacji. Zgodnie z obowiązującymi przepisami marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z opłaty produktowej, dodatkowej opłaty produktowej, środków na prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych, oraz nieodebranej opłaty depozytowej, które następnie (pomniejszone o 5% stanowią dochód budżetu samorządu województwa) przekazuje, w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku, którego opłaty lub środki dotyczą, na rachunek dochodów budżetu państwa. Następnie środki te są z powrotem rozdysponowane urzędom marszałkowskim wg specjalnych kryteriów, jako dotacja celowa na realizację zadania w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych na terenie danego województwa jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej.

Kryteria podziału tych środków zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 7 marca 2012 r. w sprawie kryteriów podziału środków na dotacje celowe na prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych (Dz. U. z 2012r. poz. 319). Jednakże zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej na rok 2012 (Dz. U. Nr 56, poz. 290), minister właściwy do spraw środowiska powinien przekazać informacje o podziale środków na prowadzenie kampanii edukacyjnych na poszczególne województwa w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia otrzymania pisma przekazującego wstępne kwoty wydatków na rok 2012 (w roku 2011 r. termin ten wypadł na 20 kwietnia). Jednakże w terminie tym nie był opracowany raport GIOŚ (zgodnie z art. 72 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach Główny Inspektor Ochrony Środowiska sporządza i przedkłada raport Ministrowi Środowiska do dnia 15 maja), jak również brak było informacji o środkach przekazanych przez urzędy marszałkowskie na rachunek dochodów budżetu państwa, które marszałkowie mają obowiązek przekazać w terminie do dnia 30 kwietnia.

Zatem podział środków wg kryteriów określonych przez Ministra Środowiska może być zagrożony i w praktyce trudny do realizacji, m.in. ze względu na niespójne terminy przekazywania odpowiednich informacji. Biorąc powyższe pod uwagę oraz w celu efektywnego wydatkowania środków proponuje się, aby marszałkowie

województw przekazywali środki na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału. Ponadto zaproponowano rezygnację z nakładania na marszałków wojewódzkich obowiązku realizacji zadania w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Przewiduje się, że ww. zmiana uprości całą procedurę dysponowania środkami oraz umożliwi prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych poza urzędami marszałkowskimi i wprowadzającymi baterie lub akumulatory także innym podmiotom. Jednocześnie należy zaznaczyć, że prowadzenie edukacji ekologicznej przez różne podmioty, pozwoli w najbliższych latach prowadzić prawidłową gospodarkę zużytymi bateriami i zużytymi akumulatorami, a co za tym idzie osiągać wyznaczone przez prawo UE cele. W związku powyższymi zmianami uchylono również art. 67, który zobowiązywał marszałków wojewódzkich do sporządzenia sprawozdania o przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych oraz o wielkości wykorzystanych środków, które zostały przekazane na ten cel.

Następną kwestią poruszoną w projekcie są zasady pobierania opłaty depozytowej (zmiany w art. 53-56). Ideą opłaty depozytowej było prawidłowe zebranie i zagospodarowanie odpadów baterii i akumulatorów kwasowo-ołowiowych pochodzących z gospodarstw domowych.

Jednakże ustawa o bateriach i akumulatorach rozszerzyła obowiązek pobierania tej opłaty również na baterie i akumulatory przemysłowe, co w konsekwencji doprowadziło do braku przejrzystości zasad pobierania tej opłaty i spowodowało wiele problemów interpretacyjnych.

Należy jednak zauważyć, że baterie i akumulatory pochodzące z przemysłu i będące w posiadaniu przedsiębiorców powinny być zagospodarowywane zgodnie z ustawą o odpadach, np. przedsiębiorcy powinni prowadzić ewidencję odpadów i przekazywać je posiadaczom odpadów posiadającym odpowiednie zezwolenia. Dlatego też proponuje się wprowadzenie zapisów, aby opłata depozytowa pobierana była przy sprzedaży baterii i akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych, od użytkowników końcowych niebędących przedsiębiorcami.

Dodatkowo należało doprecyzować, że opłata depozytowa powinna być pobierana przez sprzedawców detalicznych przy sprzedaży baterii i akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych sprzedawanych nie jako przynależność albo część składowa innych urządzeń, np. przy sprzedaży samochodów zawierających akumulatory, a wyłącznie jako samodzielny produkt.

Ponadto w celu wyjaśnienia pojawiających się wątpliwości co do podlegania opłaty depozytowej przepisom ustawy - Ordynacja podatkowa dodano do art. 56 przepis wskazujący podleganie tych opłat rygorom Ordynacji podatkowej. Z tego samego powodu dodano taki sam przepis w art. 37 ust. 6c odnoszący się do opłaty na publiczne kampanie edukacyjne.

W związku z powyższymi zmianami dodano również przepis przejściowy określający, jak mają postępować sprzedawcy detaliczni baterii lub akumulatorów

przemysłowych kwasowo-ołowiowych, którzy pobrali opłatę depozytową przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

W poprzednim brzmieniu art. 58 ust. 1 był wpisany obowiązek bezpośredniego przekazywania zużytych baterii i akumulatorów przez zbierających do zakładów przetwarzania powoduje problemy z realizacją tego obowiązku. Zbierający, który zebrał niewielkie ilości zużytych baterii i akumulatorów, nie może przekazać ich innemu zbierającemu, tylko bezpośrednio do zakładu przetwarzania, co może powodować, że taka działalność będzie dla niego nieopłacalna i zaniecha prowadzenia zbierania. Zdarzają się również przypadki odmowy przyjęcia tak małej masy zużytych baterii i akumulatorów przez zakłady przetwarzania. Zakładów przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów jest 27 (z czego 16 przeprowadza sortowanie zużytych baterii i akumulatorów) w całym kraju i zdarzają się sytuacje, że zbierający musi przekazywać zebrane zużyte baterie i akumulatory do zakładu przetwarzania, który znajduje się w znacznej odległości, a nie może ich przekazać innemu zbierającemu, który jest blisko niego. Korzystanie w takiej sytuacji z pośrednika sprzyja zmniejszeniu kosztów związanych z logistyką i jest jednocześnie zgodne z przepisami ustawy o odpadach. W kontekście powyższej zmiany doprecyzowano art. 59 ust. 3 zgodnie, z którym zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory, który przekazuje zużyte baterie lub zużyte akumulatory bezpośrednio prowadzącemu zakład przetwarzania jest obowiązany do sporządzenia i przedłożenia rocznego sprawozdania zawierającego informacje o masie zebranych zużytych baterii przeniemych i zużytych akumulatorów przeniemych. Zmiana art. 59 ust. 3 ma na celu uniknięcie dublowania się informacji, które w konsekwencji mogłyby zafałszować faktyczną masę zebranych zużytych baterii przeniemych i zużytych akumulatorów przeniemych. Do dublowania się ww. informacji doszłoby, gdyby każdy zbierający baterie lub zużyte akumulatory składałby wspomniane sprawozdanie, bez względu na to, czy przekazał przedmiotowe odpady do zakładu przetwarzania bezpośrednio, czy korzystając z pośrednika. Jednocześnie ze względu na powyższe zmiany oraz art. 237 ustawy o odpadach, na podstawie którego sprawozdania za lata 2012-2014 są składane na podstawie przepisów dotychczasowych, konieczne było wprowadzenie przepisu przejściowego. Zgodnie ze wspomnianym przepisem przejściowym sprawozdania za lata 2013-2014 powinny być składane wyłącznie przez zbierających zużyte baterie lub zużyte akumulatory bezpośrednio je przekazujących do zakładu przetwarzania.

Ponadto dodano art. 59a oraz art. 64a w celu kontroli i monitorowania masy zebranych zużytych baterii przeniemych i zużytych akumulatorów przeniemych oraz poddanych przetworzeniu. W przepisach tych proponuje się uszczegółowienie przepisów dotyczących przekazywania informacji o masie zebranych zużytych baterii przeniemych i zużytych akumulatorów przeniemych przez zbierających oraz o masie przetworzonych zużytych baterii i akumulatorów przez prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów na poczet wprowadzającego baterie lub akumulatory, z którymi podmioty te mają podpisane umowy. Obecne

przepisy zawierają jedynie obowiązek przekazywania sprawozdań o masie zebranych zużytych baterii i akumulatorów oraz o masie przetworzonych zużytych baterii lub akumulatorów, jednakże nie ma żadnych wymogów dotyczących przekazywania informacji wprowadzającym baterie lub akumulatory. Dlatego też proponuje się przyjęcie rozwiązania analogicznego, jak w ustawie o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (art. 50), gdzie prowadzący zakład przetwarzania jest obowiązany wydać zaświadczenie o zużytym sprzęcie.

Jednocześnie wskazano, że zaświadczenie może przedstawiać jedynie informacje na temat faktycznie zebranych i przetworzonych zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, a w przypadku zaświadczeń wydawanych przez prowadzącego zakład przetwarzania również wskazanie, że masy na zaświadczeniach nie mogą przewyższać masy przerobowej zakładu.

Wzory zaświadczeń zostaną określone przez ministra właściwego do spraw środowiska.

Jednocześnie w celu wyeliminowania dublowania się informacji przekazywanych przez zbierających wprowadzającym baterie lub akumulatory wprowadzono adekwatne zmiany w art. 32. ust. 2.

Obecnie obowiązujący art. 62 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach nakazuje uzyskanie pozwolenia zintegrowanego prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych baterii przemysłowych kwasowo-ołowiowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych kwasowo-ołowiowych. Podkreślenia jednak wymaga fakt, że jednocześnie konieczność uzyskania stosownych decyzji w zakresie zagospodarowania odpadów jest uregulowana przepisami ustawy o odpadach. Natomiast kwestie dotyczące pozwolenia zintegrowanego reguluje ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo Ochrony Środowiska* (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), której art. 201 ust. 1 wskazuje, że *„pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości.”* Należy również zaznaczyć, że przepisy wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 201 ust. 2 ustawy - *Prawo Ochrony Środowiska* określają rodzaje instalacji mogące powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, do których m.in. zaliczono instalację przeznaczoną do odzysku lub unieszkodliwiania, z wyjątkiem składowania, odpadów niebezpiecznych, o zdolności przetwarzania ponad 10 ton na dobę. Ze względu na fakt, iż zużyte baterie i akumulatory kwasowo-ołowiowe są klasyfikowane, jako odpady niebezpieczne, prowadzący zakład przetwarzający przedmiotowe odpady powyżej 10 ton na dobę jest już na podstawie przepisów ustawy - *Prawo Ochrony Środowiska* obowiązany do uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Z kolei w przypadku zakładu przetwarzającego ww. odpady poniżej 10 ton na dobę jest obowiązany do uzyskania zezwolenia na prowadzenie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów zgodnie z

przepisami ustawy o odpadach. W związku z powyższym ze względu na konieczność wyeliminowania sprzeczności pomiędzy przepisami ustawy o bateriach i akumulatorach, a ustawy - *Prawo Ochrony Środowiska* za zasadne uznaje się uchylenie ust. 1 z art. 62 ustawy o bateriach i akumulatorach. Jednocześnie pozostawia się rozwiązanie zawarte w ust. 2 dostrzegając potrzebę spełniania przez przedmiotowe podmioty wyższych standardów w zakresie przetwarzania ww. odpadów.

Zaproponowana zmiana dotycząca art. 63 ust. 2 zaostrza wymagania w celu skuteczniejszej ochrony środowiska. Zgodnie z propozycją zmiany art. 63 ust. 2 zużyte baterie i akumulatory kwasowo-ołowiowe, poddawane będą przetwarzaniu, wyłącznie na terenie jednego zakładu przetwarzania prowadzącego również recykling ołowiu i jego związków oraz tworzyw sztucznych, a także prowadzącego unieszkodliwienie, z wyjątkiem składowania, odpadów niebezpiecznych powstałych w wyniku przetworzenia przedmiotowych odpadów. Zdecydowano się na ww. rozwiązanie, ponieważ dotychczasowe brzmienie art. 63 ust. 2 nie gwarantuje, że powstałe w wyniku przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów kwasowo-ołowiowych odpady niebezpieczne będą miały zapewnione unieszkodliwienie.

Jednocześnie dodano przepis zobowiązujący wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska do przeprowadzania co najmniej raz w roku kontroli zakładów przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów. Warto podkreślić, że takie samo rozwiązanie funkcjonuje w obecnie obowiązującej ustawie o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Ponadto, w związku z wprowadzeniem nowych obowiązków przez ustawę w rozdziale 13 przepisy karne i kary pieniężne wprowadzono dwa nowe rodzaje czynów zabronionych stanowiących wykroczenia.

W art. 2 ustawy wprowadzono zmiany do ustawy – *Prawo Ochrony Środowiska* do jej art. 401 oraz art. 402. Zmiany te regulują kwestie przychodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Przewiduje się, że w wyniku zwiększenia ilości kar pieniężnych przychody te wzrosną. Jednak wielkość wpływów z tych kar będzie uzależniona od stopnia przestrzegania przepisów ustawy przez przedsiębiorców.

W art. 3 ustawy wprowadzono również zmiany do ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym do jej art. 58 ust. 1, który określa przedmiot działania organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jako działalność związaną z organizowaniem, zarządzaniem lub prowadzeniem przedsięwzięć związanych ze zbieraniem, przetwarzaniem, recyklingiem i innymi niż recykling procesami odzysku oraz unieszkodliwianiem zużytego sprzętu, w tym publicznych kampanii edukacyjnych. Zmiana polega na wykreśleniu słowa „wyłącznie” przed określeniem zakresu działalności. Oznacza to, że organizacje odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego będą mogły oprócz działalności związanej

z przedsięwzięciami związanymi z gospodarowaniem zużytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym również przejmować obowiązki w innym zakresie od wprowadzających sprzęt. Wprowadzający sprzęt oprócz obowiązków związanych z gospodarowaniem zużytym sprzętem zwykle mają również obowiązki związane z gospodarowaniem opakowaniami, czy często z zagospodarowaniem baterii i akumulatorów. Wprowadzenie powyższego rozwiązania ułatwi wywiązywanie się z obowiązków przez wprowadzających sprzęt, jak i pozwoli zmniejszyć liczbę podpisywanych umów na sfinansowanie i zorganizowanie systemów gospodarowania odpadami.

Dodatkowo, w ustawie o odpadach wprowadzono również zmianę dotyczącą wypełniania swoich obowiązków, wynikających z ustawy o bateriach i akumulatorach przez przedsiębiorców zagranicznych. Do tej pory przedsiębiorcy zagraniczni mogli realizować swoje obowiązki jedynie za pośrednictwem osoby upoważnionej do jego reprezentowania zgodnie z art. 87 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Oznaczało to, że w przypadku podmiotów zagranicznych, które nie utworzyły oddziału w kraju nie mogły realizować swoich obowiązków. Wobec powyższego zdecydowano się na wprowadzenie drugiej możliwości rejestrowania się w rejestrze, o którym mowa w art. 49 ustawy o odpadach, za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego.

Ponadto w art. 5 wprowadzono przepis, który nakazuje podmiotom pośredniczącym dostosowanie się do obowiązków wynikających ze zmienionego art. 28 ustawy o bateriach i akumulatorach w terminie dwunastu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem przepisów dotyczących kwestii wynikających z rozporządzenia Komisji (UE) Nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiającego na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. Z dniem 1 stycznia 2014 r. zaczną także obowiązywać wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska obowiązki co najmniej raz w roku kontroli zakładu przetwarzania zużytych baterii lub akumulatorów. Od dnia 1 stycznia 2014 r. również wejdzie w życie uchylenie art. 66, który zobowiązuje marszałków województw do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W związku z tym marszałkowie województw zgodnie z obowiązującym art. 67 ustawy o bateriach i akumulatorach powinni do dnia 15 marca 2014 r. sporządzić i przedłożyć sprawozdanie o przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych, dlatego uchylenie art. 67 wraz z art. 68 (umożliwiającym wojewodom przeprowadzenie kontroli marszałków województw w zakresie przedmiotowego zadania) wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2015 r. Ponadto, w zakresie zmian dotyczących rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy o odpadach, zawartych w art. 1 pkt 8 lit. b, pkt 9, art. 4 wskazano, że wchodzi w życie z dniem utworzenia

BDO, w tym rejestrze, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy w trybie ustawy o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa zgłosiły następujące podmioty: Polska Izba Gospodarcza „EKOROZWÓJ”, Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu, GPP Ekologia oraz OILER S.A.

Projekt został uzgodniony z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowana ustawa będzie oddziaływać na przedsiębiorców:

- 1) wprowadzających baterie lub akumulatory,
- 2) prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów,
- 3) zbierających zużyte baterie i zużyte akumulatory
- 4) podmioty pośredniczące.

Projektowana ustawa będzie również oddziaływać na organy administracji publicznej właściwe w sprawach z zakresu gospodarki zużytymi bateriami i zużytymi akumulatorami, tj.:

- 1) ministra właściwego do spraw środowiska,
- 2) marszałków województw,
- 3) główny inspektorat ochrony środowiska,
- 4) wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy, zgodnie z § 12 ust. 5 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), został poddany konsultacjom społecznym w ramach procedury legislacyjnej. Projekt przedmiotowej ustawy został umieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska www.mos.gov.pl w dziale „Projekty aktów prawnych” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej. Projekt ustawy został przekazany w ramach konsultacji społecznych do stowarzyszeń zrzeszających przedsiębiorców oraz podmiotów związanych z gospodarką odpadami wskazanymi poniżej:

1. Centrum Prawa Ekologicznego,
2. Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
3. Instytut na Rzecz Ekorozwoju,
4. Instytut Metali Nieżelaznych w Gliwicach,
5. Instytut Ochrony Środowiska,
6. Instytut Chemii Przemysłowej im. Prof. Ignacego Mościckiego, Zakład Elektrochemii, Zespół Utylizacji i Recyklingu Baterii,
7. Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu,
8. Izba Przemysłowo-Handlowa Gospodarki Złomem,
9. Krajowa Izba Gospodarki Odpadami,
10. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji,
11. Komitet Ochrony Środowiska – Krajowa Izba Gospodarcza,

12. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu,
13. Polski Klub Ekologiczny,
14. Polska Izba Ekologii,
15. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji,
16. Polska Izba Gospodarcza Ekorozwój,
17. Polska Izba Gospodarki Odpadami,
18. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
19. Stowarzyszenie Producentów i Importerów Akumulatorów i Baterii w Polsce,
20. Stowarzyszenie Producentów i Importerów Baterii Małogabarytowych,
21. Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami,
22. Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT,
23. Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami.

Ponadto, projekt rozporządzenia został przesłany również do:

1. Wojewodów,
2. Marszałków Województw,
3. Głównego Inspektora Ochrony Środowiska,
4. Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
5. Głównego Urzędu Statystycznego,
6. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgłoszone uwagi dotyczyły głównie następujących zagadnień:

1. Zmiany kryteriów w zakresie grupy przedsiębiorców wprowadzających do obrotu baterie lub akumulatory, którzy są zwolnieni z wykonywania części obowiązków wynikających z ustawy o bateriach i akumulatorach. Propozycje te miały na celu zwiększenie tej grupy przedsiębiorców, co w konsekwencji mogłoby zagrozić osiągnięciu przez Polskę wymaganych przepisami dyrektywy 2006/66/WE poziomów zbierania. Z tego względu tego typu uwagi nie zostały uwzględnione.
2. Pozostawienia obowiązującego art. 14 ust. 3 dotyczącego magazynowania zużytych baterii i zużytych akumulatorów. Obowiązujący wymóg dotyczący magazynowania nie dłużej niż przez okres roku łącznie przez wszystkich kolejnych posiadaczy tych odpadów jest trudny do realizacji i kontroli, chociażby w przypadku miejsc odbioru, w których użytkownicy końcowi mogą zostawić zużyte baterie i akumulatory przenośne. Ponieważ prowadzący miejsce odbioru, jest zwolniony z obowiązku prowadzenia ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów w postaci zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, nie ma możliwości skontrolowania, jak długo zużyte baterie i akumulatory były magazynowane w miejscu odbioru. Wobec powyższego zaproponowaną zmianę art. 14 ust. 3 należy uznać za konieczną, dlatego nie uwzględniono tych uwag.
3. Koniecznej aktualizacji danych zawartych we wniosku o wpis do rejestru (zgodnie z art. 21 ust. 1), aby mogła być rzadziej (raz, bądź dwa razy do roku) dokonywana. Nie uwzględniono jednak tych uwag, ponieważ utrudniłyby one kontrolę tych podmiotów.

4. Rozszerzenia katalogu systemów zarządzania środowiskowego uprawniających do bycia podmiotem pośredniczącym o zbliżony do EMAS system ISO 14001. Uwagi te zostały uwzględnione.
5. Stawki opłaty na publiczne kampanie edukacyjne. Zaproponowana stawka napotkała na duży sprzeciw przedsiębiorców, którzy zgłaszali, że będzie to dla nich zbyt duże obciążenie. Uwzględniono te uwagi poprzez obniżenie stawki.
6. Zmniejszenia dochodów budżetu samorządu województwa z 5% wpływów z tytułu wszystkich opłat i środków wpływających z obecnie obowiązującej ustawy o bateriach i akumulatorach, do 5% z tytułu opłaty produktowej. Urzędy marszałkowskie podkreśliły, że taka ilość dochodów jest niewystarczająca na pokrycie kosztów obsługi szeroko pojętego systemu opłat wynikających z omawianej ustawy. Uwagi te zostały uwzględnione wracając do obowiązującego zapisu zawartego w art. 65 ust. 3.
7. Przetwarzania zużytych baterii kwasowo-ołowiowych oraz zużytych akumulatorów kwasowo-ołowiowych (art. 63 ust. 2). W wyniku projektowanej zmiany umożliwiono funkcjonowanie także zakładom przetwarzania, które zapewniają co najmniej przekazanie powstałych w wyniku przetwarzania frakcji zawierających ołów i jego związki oraz frakcji tworzyw sztucznych odpowiednio najbliższym położonym posiadaczom odpadów prowadzącym recykling ołowiu i jego związków lub recykling tworzyw sztucznych. Powyższa zmiana spotkała się ze sprzeciwem przedsiębiorców, którzy wskazywali, że może ona stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi jak i środowiska. Z tego względu przedsiębiorcy opowiadali się za pozostawieniem obowiązującego art. 63 ust. 2. W przypadku wielu rodzajów odpadów, w tym i odpadów niebezpiecznych, proces przetworzenia nie jest ograniczony wyłącznie do zagospodarowania ich w obrębie jednego przedsiębiorstwa. Zabezpieczeniem przed ewentualnym zagrożeniem dla zdrowia ludzi lub dla środowiska są przepisy ustawy z 27 kwietnia 2001 r. o odpadach, które w art. 27 ust. 2 wskazują, że organ wydający zezwolenie na prowadzenie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów określa m.in. dodatkowe warunki prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w szczególności niebezpiecznych lub potrzeba zachowania wymagań ochrony życia, zdrowia ludzi lub ochrony środowiska. Jednocześnie zgodnie z przepisami ustawy o odpadach właściwy organ odmówi wydania zezwolenia na odzysk, unieszkodliwianie, zbieranie lub transport odpadów, m.in. jeżeli zamierzony sposób gospodarki odpadami mógłby powodować zagrożenia dla życia, zdrowia ludzi lub dla środowiska. Warto również zwrócić uwagę na obecnie obowiązujący art. 64 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach, który nie jest zmieniany w projekcie ustawy. Zgodnie z tym artykułem prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany do przetwarzania i recyklingu zużytych baterii i zużytych akumulatorów w instalacjach i przy użyciu technologii spełniających wymogi określone dla najlepszych dostępnych technik zapewniających osiągnięcie co najmniej wymaganych poziomów wydajności recyklingu, o których mowa w art. 15 ust. 1. Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że tylko przedsiębiorstwa spełniające wskazane wymogi mogą oraz będą mogły dokonywać przetworzenia zużytych baterii i akumulatorów kwasowo-ołowiowych. Ze względu na wskazane argumenty na etapie konsultacji społecznych uznano, że nie ma podstaw do zastosowania w przypadku zużytych baterii i akumulatorów szczegółowych rozwiązań prawnych w odniesieniu do bezpieczeństwa zdrowia lub środowiska, które

wykraczałyby poza ramy prawne określone w tym zakresie przez przepisy ustawy o odpadach. W związku z powyższym nie uwzględniono wówczas uwag przedsiębiorców, jednak wprowadzono brakujące w tym przypadku uzasadnienie dla zaproponowanej zmiany.

Uwzględniono liczne uwagi o charakterze redakcyjnym i stylistycznym. Nie uwzględniono natomiast uwag, nieprecyzyjnych lub zbyt ogólnych, które nie przedstawiały konkretnych propozycji rozwiązań.

Dodatkowo, projekt ustawy zostanie przesłany również do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Na podstawie przepisów obowiązującej ustawy środki na publiczne kampanie edukacyjne, wpływy z opłaty produktowej, dodatkowej opłaty produktowej oraz nieodebranej opłaty depozytowej, które były przekazywane przez wprowadzających baterie lub akumulatory na konta urzędów marszałkowskich były następnie przez marszałków województw, po pozostawieniu 5% na dochody budżetu samorządu województwa, przekazywane na budżet państwa. Jednak środki te były następnie zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 7 marca 2012 r. w sprawie kryteriów podziału środków na dotacje celowe na prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych (Dz. U. z 2012 poz. 319) z powrotem przekazywane na konta urzędów marszałkowskich i przeznaczone na publiczne kampanie edukacyjne. Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o bateriach i akumulatorach ewentualne dodatkowe wpływy do budżetu państwa mogły się pojawić tylko w przypadku, gdy marszałek województwa nie wykorzystał wszystkich uzyskanych środków przeznaczonych na realizację zadania w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, bądź gdy nieprawidłowo je wykorzystał. Należy jednak zaznaczyć, że założeniem obowiązującej ustawy było całkowite wykorzystanie przez marszałków województw uzyskanych środków na zrealizowanie ww. zadania. Zatem w obowiązującej ustawie o bateriach i akumulatorach nie zostały przewidziane wpływy środków pochodzących z ww. opłat do budżetu państwa. Mając ten fakt na względzie należy stwierdzić, że przy proponowanej zmianie polegającej na rezygnacji z nakładania na marszałków wojewódzkich obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych oraz zmianie kierunku przekazywania wpływów marszałków województw na rachunek bankowy Narodowego Funduszu, nie przewiduje się wpływu przedmiotowej ustawy na budżet państwa oraz nie spowoduje ta zmiana wzrostu wpływów do sektora finansów publicznych, ponieważ zmianie ulega jedynie podmiot sektora finansów publicznych, którego dochodem będą ww. opłaty.

W wyniku wprowadzonej zmiany marszałek województwa sporządza i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska sprawozdanie o wydajności recyklingu procesu recyklingu zużytych baterii i akumulatorów. Do sporządzenia ww.

sprawozdania marszałek nie był zobowiązany na podstawie dotychczasowych przepisów ustawy. Należy jednak zaznaczyć, że jednocześnie uchylono przepisy zobowiązujące marszałka województwa do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych i wiążącą się z tym konieczność sporządzenia sprawozdania z wykonania powyższego zadania. Zatem w wyniku wprowadzonych zmian, marszałek województwa faktycznie będzie zobowiązany do sporządzenia takiej samej liczby sprawozdań, jak w obowiązującej ustawie o bateriach i akumulatorach. Ze względu na fakt, iż liczba zadań marszałka województwa nie ulega zmianie nie przewiduje się konieczności zwiększenia liczby etatów w urzędach marszałkowskich. Nowe zadanie sprawozdawcze będzie wykonywane w ramach już istniejących etatów w urzędach marszałkowskich obsługujących system związany z gospodarowaniem zużytymi bateriami i akumulatorami. Tym samym samorządy województw nie będą musiały ponieść dodatkowych kosztów związanych z wykonywaniem ww. sprawozdania wynikającego z przepisów przedmiotowej ustawy. Jednocześnie należy zauważyć, że marszałkowie województw będą, na podstawie projektowanego art. 59a ust. 2 oraz art. 64a ust. 2, otrzymywali zaświadczenia o zebranych zużytych bateriach i akumulatorach przenośnych oraz zaświadczenia o przetworzonych zużytych bateriach i akumulatorach. Otrzymywane zaświadczenia powinny ułatwić marszałkom województw weryfikację danych zawartych w sprawozdaniach przedkładanych przez zbierających zużyte baterie i akumulatory oraz prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów. Poza tym, przewiduje się wzrost liczby kontroli przeprowadzanych przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska. Przewidywany wzrost wynika z dodanego przepisu zobowiązującego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska do przeprowadzania co najmniej raz w roku kontroli zakładów przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów (w roku 2011 zostało skontrolowanych 65,2% zakładów przetwarzania). Dodatkowo, przewiduje się że wojewódzki inspektor ochrony środowiska potencjalnie będzie wydawał większą liczbę decyzji wymierzających kary pieniężne. Jest to związane z wprowadzeniem kar pieniężnych wynikających z nieprzestrzegania m.in. art. 56 ust. 1-2 oraz art. 28 ust. 2, będącego nowowprowadzonym obowiązkiem. Nie jest jednak możliwe dokładne oszacowanie o ile w skali roku może wzrosnąć konieczność wydawania ww. decyzji, ponieważ jest to uzależnione od stopnia przestrzegania przepisów ustawy przez podlegające im podmioty.

W związku z powyższym przewiduje się, że wzrośnie liczba zadań dla wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska. Uznaje się jednak, że aktualna liczba inspektorów zatrudniona w Inspekcji Ochrony Środowiska (661 w roku 2011) jest wystarczająca i nie ma konieczności wprowadzenia dodatkowych etatów.

Dodatkowo, w wyniku zmiany ustawy – Prawo Ochrony Środowiska, przychody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej również wzrosną dzięki wpływom z kar pieniężnych wymierzanych na podstawie ustawy o bateriach i akumulatorach. Wzrost ten jest przewidywany, ze względu na zwiększenie liczby kar pieniężnych w projekcie ustawy. Jednak wielkość wpływów z tych kar będzie uzależniona od stopnia przestrzegania przepisów ustawy przez przedsiębiorców.

Ponadto należy stwierdzić, że niniejsza ustawa nie zwiększa wydatków sektora finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Nie przewiduje się wpływu zmian przepisów ustawy na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Na funkcjonowanie wprowadzających baterie lub akumulatory wpłynie zmiana zasad przeznaczania środków na publiczne kampanie edukacyjne. Opłata na publiczne kampanie edukacyjne do tej pory wynosiła co najmniej 0,1% przychodów wprowadzających baterie lub akumulatory. Obecnie nastąpi zmiana podstawy liczenia środków, które należy przeznaczyć na publiczne kampanie edukacyjne na 0,02 zł za kilogram wprowadzonych baterii lub akumulatorów. Przy czym zostanie również wprowadzona minimalna stawka 10 zł, poniżej której wprowadzający baterie lub akumulatory nie będzie musiał finansować publicznych kampanii edukacyjnych.

Wskazana powyżej minimalna wysokość środków na publiczne kampanie edukacyjne 10 zł odpowiada środkom na publiczne kampanie edukacyjne uiszczane przez wprowadzającego baterie lub akumulatory wprowadzającego 500 kg baterii lub akumulatorów. Oznaczać to będzie zmniejszenie obciążeń dla przedsiębiorców wprowadzających niewielkie ilości baterii lub akumulatorów.

Ponadto dla wprowadzających baterie lub akumulatory przenośne, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu baterie przenośne i akumulatory przenośne o łącznej masie nieprzekraczającej 1 kg, oraz dla przedsiębiorców wprowadzających baterie przemysłowe, akumulatory przemysłowe lub baterie samochodowe, akumulatory samochodowe o łącznej masie nieprzekraczającej 100 kg wprowadzono zwolnienie z wywiązywania się z części obowiązków wskazanych w ustawie, a polegających na osiągnięciu wymaganych poziomów zbierania, w tym obowiązków dotyczących uiszczania opłaty produktowej, organizowania i finansowania zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, zawierania umowy ze zbierającym zużyte baterie i zużyte akumulatory oraz z prowadzącym zakład przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, w tym złożenia wykazu zakładów przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów. Oznaczać to będzie ułatwienia w prowadzeniu działalności przez tych przedsiębiorców, którzy okazjonalnie zajmują się wprowadzaniem baterii lub akumulatorów na rynek. Jednak aby pozostawić możliwość kontrolowania ilości wprowadzanych na rynek baterii i akumulatorów będą tych wprowadzających obowiązywać przepisy dotyczące wpisu do rejestru i sprawozdawania o masie wprowadzonych baterii lub akumulatorów na rynek. Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie GIOŚ 1935 wprowadzających baterie lub akumulatory było zarejestrowanych na koniec roku 2011, z tej liczby ok. 10% wprowadzających zostałoby objętych ww. zwolnieniem. Nie przewiduje się jednak, aby proponowane zmiany wpłynęły na zwiększenie liczby tych podmiotów.

W przypadku wprowadzających baterie lub akumulatory w art. 34 ust. 1 zrezygnowano również z obowiązku prowadzenia przez nich ewidencji baterii i akumulatorów z uwzględnieniem liczby wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów. Rezygnacja z ewidencji prowadzonej w sztukach dotyczącej wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów, a pozostawienie tej ewidencji tylko w zakresie masy wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów, spowoduje znaczne uproszczenie dla wprowadzających baterie lub akumulatory.

Zdecydowano się na wprowadzenie pewnych dodatkowych obowiązków dla podmiotów, które pośredniczą w wywiązywaniu się przez wprowadzających baterie lub akumulatory z nałożonych na nich obowiązków, ze względu na ich szczególną rolę w systemie zarządzania gospodarowaniem użytymi bateriami i użytymi akumulatorami. Zgodnie z danymi zawartymi w „Raporcie o funkcjonowaniu gospodarki bateriami i akumulatorami oraz użytymi bateriami i akumulatorami za rok 2010” ponad 80% wprowadzających baterie lub akumulatory korzysta z pośrednictwa innych podmiotów przy wywiązywaniu się z nałożonych obowiązków. Wobec powyższego proponuje się, aby nałożyć na te podmioty pewne warunki, dzięki czemu podmioty te będą mogły konkurować między sobą jakością proponowanych usług a nie, często sztucznym, obniżaniem stawek za proponowane działania.

Obowiązkiem, który wpłynie na obciążenia finansowe dla podmiotów pośredniczących jest obowiązek posiadania wdrożonego systemu zarządzania środowiskowego zgodnego z wymaganiami systemu ekozarządzania i audytu (EMAS), lub z normą ISO 14001. Wiąże się to z przeprowadzeniem audytu zarówno wewnętrznego, jak i zewnętrznego. Ze względu jednak na fakt, że podmioty te mają różną strukturę, jak i zakres działalności trudno jest przedstawić szacunek kosztów jakie będą w związku z tym ponosić. Szacuje się więc, że obowiązki te spowodują dodatkowe obciążenia finansowe nałożone na te podmioty. Koszty wdrażania systemu EMAS wiążą się przede wszystkim z opłatą rejestracyjną za wpis do rejestru EMAS, którą pobiera Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska (zgodnie z ustawą z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. Nr 178, poz. 1060)). Opłata rejestracyjna stanowi iloczyn stawki opłaty rejestracyjnej oraz współczynnika różnicującego. Stawka opłaty rejestracyjnej wynosi 1 000 zł. Natomiast współczynniki różnicujące są ustalone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2012 r. ws. współczynników różnicujących wysokość opłaty rejestracyjnej za wpis do rejestru organizacji zarejestrowanych w krajowym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. poz. 341) i kształtują się następująco:

- 1) 0,005 stawki opłaty rejestracyjnej dla organizacji będącej organizacją pozarządową, placówką oświatowo-wychowawczą albo jednostką sektora finansów publicznych;
- 2) 0,10 stawki opłaty rejestracyjnej dla organizacji zatrudniającej do 5 osób;
- 3) 0,15 stawki opłaty rejestracyjnej dla organizacji zatrudniającej od 6 do 20 osób;
- 4) 0,25 stawki opłaty rejestracyjnej dla organizacji zatrudniającej od 21 do 50 osób;
- 5) 0,35 stawki opłaty rejestracyjnej dla organizacji zatrudniającej od 51 do 250 osób;
- 6) 0,50 stawki opłaty rejestracyjnej dla organizacji zatrudniającej od 251 do 500 osób;

7) 1,00 stawki opłaty rejestracyjnej dla organizacji zatrudniającej powyżej 500 osób. Biorąc powyższe pod uwagę opłata rejestracyjna dla podmiotów pośredniczących będzie w granicach od 100 zł do 1 000 zł. Należy jednak zaznaczyć, że przed uzyskaniem wpisu do rejestru dane przedsiębiorstwo musi podjąć odpowiednie działania wdrażające system EMAS, które są następnie weryfikowane przez niezależnego akredytowanego weryfikatora EMAS, który uzyskał akredytację Polskiego Centrum Akredytacji (PCA). Koszty wynikające z koniecznych działań wdrażających EMAS jest uzależniony od danego przedsiębiorstwa. Jednakże do głównych korzyści wdrożonego EMAS zalicza się obniżenie kosztów działalności poprzez m.in. ograniczenie zużycia surowców, wody i energii. EMAS w stosunku do normy ISO 14001 ma rozszerzone wymagania systemowe. Zatem należy stwierdzić, że podmioty decydujące się na wdrożenie systemu zarządzania środowiskowego zgodnego z normą ISO 14001 poniosą niższe koszty. Ponadto na obciążenia administracyjne podmiotów pośredniczących wpłynie również konieczność uzyskania wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Należy jednak podkreślić, że rejestr ten ma powstać najpóźniej w roku 2016 i będzie on stanowił również kontynuację rejestru, o którym mowa w obowiązującej ustawie o bateriach i akumulatorach. Zatem do momentu powstania tego rejestru podmioty pośredniczące nie będą zobowiązane do uzyskania wpisu w rejestrze dotychczas prowadzonym przez GIOŚ. Przewiduje się, że liczba podmiotów pośredniczących ulegnie zmniejszeniu ze względu na konieczność wdrożenia systemu zarządzania środowiskowego.

Zwiększenie obciążeń administracyjnych dotknie również zbierających zużyte baterie i akumulatory oraz prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów. Wynika to z dodanych w art. 59a ust. 1 - 2 oraz w art. 64a ust. 1 - 2, na podstawie których podmioty te będą zobowiązane wydawać zaświadczenia o zebranych zużytych bateriach i akumulatorach przenośnych oraz zaświadczenia o przetworzonych zużytych bateriach i akumulatorach. Nie przewiduje się jednak, aby proponowane zmiany miały znacząco wpłynąć na liczbę tych podmiotów. Ponadto, zawarte w projekcie ustawy zmiany nie powinny również istotnie wpłynąć na liczbę podmiotów prowadzących punkty zbierania i miejsca odbioru zużytych baterii i akumulatorów, których na rok 2011 było ok. 19 tys. Zmiana, która potencjalnie mogłaby mieć wpływ na te podmioty, polega jedynie na dodanym przepisie, aby usytuowanie punktów zbierania oraz miejsc odbioru uwzględniało gęstość zaludnienia, umożliwiając użytkownikom końcowym pozbycie się zużytych baterii i akumulatorów przenośnych w łatwo dostępnym miejscu zlokalizowanym w ich najbliższej okolicy.

Zaproponowana zmiana art. 63 ust. 2 może wpłynąć na obciążenia finansowe prowadzących istniejące zakłady przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów kwasowo-ołowiowych, którzy chcąc nadal prowadzić tę działalność będą zobowiązani doposażyć zakład w odpowiednią instalację do unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych powstałych w wyniku przetworzenia przedmiotowych odpadów. Nie jest jednak możliwe określenie kosztów, jakie podmioty te będą musiały ponieść

w wyniku zaproponowanej zmiany art. 63 ust. 2, ponieważ są one uzależnione m.in. od wielkości oraz rodzaju instalacji na jaką zdecydują się przedsiębiorcy.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na sytuację i rozwój regionalny.